

הנסיך החזק

הונגריה

חי פעם מלך, שאהב מאוד לשתות יין ולא יכול היה לישון אלא אם בקבוק יין גדול עמד ליד מיטתו.

הוא שתה כל הימים ונעשה כל כך טיפש מרוב השתייה שלא יכול היה לדאוג לענייני ממלכתו. אך יום אחד, כשרכב ביער, ענף עץ נפל על ראשו והפיל אותו מסוסו. וכך הוא שכב שם מת.

אישתו ובנו מאוד התאבלו, כי למרות המגרעות שלו היה תמיד בעל ואבא טוב עבורם. הם עזבו את ארצם ויצאו לדרך, בלי לדעת ובלי לחשוב לאן ילכו.

הם הגיעו ליער והתיישבו תחת עץ כדי לנוח ולאכול קצת לחם שהביאו איתם. כאשר גמרו לאכול המלכה אמרה "בני, אני צמאה מאוד, הביא לי קצת מים."

הנסיך קם מיד והלך לפלג מים שזרם לא רחוק. הוא התכופף ומילה את כובעו במים,

אותם הביא לאמא. אחר כך חזר לפלג והלך לאורכו עד שהגיע לבריכה קטנה. שם כרע ברך ורצה לשתות, כשפתאום ראה חרב תלויה על עץ מעל ראשו. הוא נבהל מאוד תחילה, אך אחר כך טפס על העץ, חתך את החבל בו החרב הייתה קשורה וחזר עם הנשק לאמו.

המלכה השתוממה מאוד כאשר ראתה נשק כזה במקום מבודד ולקחה את החרב לידה כדי לבדוק אותה היטב. החרב עשויה הייתה במלאכה נהדרת, משובצת בזהב, ועל הידית שלה כתובת "מי שיחגור אותי, יהיה חזק מכל האנשים האחרים."

המלכה שמחה כשקראה את המילים ואמרה לבנו לחגור את החרב ולבדוק את אמיתן. הנסיך חגר את החרב והרגיש בכוח עצום הזורם בעורקיו. הוא ניגש לעץ אלון גדול ועקר אותו בקלות מהאדמה עם שורשיו, כאילו היה זה עשב.

הגילוי הזה שמח את המלכה והם המשיכו בדרכם ביער. אך לילה בא, ונעשה חשוך,

כאילו ניתן היה לחתוך את החושך בסכין. מפחד בפני זאבים וחיות יער אחרות הם לא רצו לשכב לישון ורק המשיכו בדרכם בחושך, עד שהנסיך מעד על דבר מה ששכב בדרכם. הוא לא ראה מה זה, אך החליט להרים אותו. העצם היה כבד מאוד והוא חשב שגבו ישבר, אך בסוף הצליח וראה שזה סלע ענק. אחרי הסלע מצא מערה וברור היה שזו מאורה של שודדים, למרות שאיש לה היה בה.

הנסיך כיבה את האש שבערה במערה, הציע לאמו להיכנס, אך להתנהג בשקט גמור, ובעצמו החליט להמתין לבואם של השודדים. אבל גם הוא היה רדום למחצה, כאשר פתאום שמע את השודדים חוזרים עם שירה על שפתיהם.

השיר נפסק והשודדים הופתעו שלא רואים את מערתם ולא את האש שמאירה להם את הכניסה.

"זה המקום" נשמע קול, שלדעתו של הנסיך שייך היה לראש השודדים "הנה הפתח למערה. מישהו שכח להבעיר את האש לפני

שיצאנו או שהיא כבתה מחוסר זרדים. אבל אין דבר, נכנס גם בחושך. כנסו אתם, אחד-אחד וכל מי שבפנים יקרא 'אני כאן!'. אני אכנס אחרון. עכשיו קדימה!"

האיש שעמד קרוב ביותר לפתח קפץ פנימה, אך לא הספיק לקרוא, כפי שציווה ראש השודדים, כי הנסיך, במכת חרב אחת, הוריד את ראשו. במקום זאת הנסיך בעצמו קרא "אני כאן!" וחיכה כבר לאיש הבא.

כך הם נכנסו למערה אחד אחרי שני ואת כולם פגש אותו הגורל. כעבור דקות אחדות אחד-עשר שודדים שכבו מתים במערה ורק המנהיג שלהם נשאר.

אלא שלראש השודדים היה צעיף שנותר מאישתו האבודה, וכרוך על צווארו הגן עליו כך, שמכת החרב של הנסיך לא הזיקה לו. אך הוא היה ערום ונפל, כאילו מת, עם האחרים. הנסיך רצה לוודא שהוא אמנם מת, אך זה שכב כל כך שקט, שהצליח להטעות אותו. הנסיך גרר את גופות השודדים לחדר שבמערה ונעל את הדלתות. ואז יחד עם אמו

חיפשו קצת אוכל, ואחרי שאכלו נשכבו לישון. כשהתעוררו למחרת, ראו שבמקום במערה הם נמצאים בטירה מפוארת, ובה חדרים יפים רבים. הנסיך הלך לבדוק אותם, נעל אותם זה בזה בקפדנות, ונתן את המפתחות לאמו, בזמן שבעצמו יצא לצוד. אלא שהמלכה, כמו כל הנשים האחרות, לא יכלה לסבול שיהיה משהו אותו היא לא יודעת. וכאשר רק בנה יצא, התחילה לפתוח את דלתות החדרים, עד שהגיעה לחדר בו שכבו גופות השודדים. היא נבהלה מאוד כשראתה את הגופות ואת הדם, ועוד יותר הופחדה כשראתה את ראש השודדים מתהלך בחדר. לכן נעלה מהר את הדלת וחזרה לחדר בו הם ישנו בלילה. בינתיים הנסיך חזר והביא איתו דוב גדול, שבשרו רצה לאכול בצהריים. מאחר שהיה להם עכשיו אוכל מספיק לימים אחדים, הוא לא יצא יותר לצייד, אלא החליט לבדוק טוב יותר את הטירה ואת סביבתה. בסוף מצא מעבר חשאי שהוביל ליער, ובהמשכו שביל

אשר הגיע לטירה גדולה ומפוארת יותר מזו של השודדים. הוא דפק בשער וקרא שרוצה להיכנס, אבל הענק שגר בטירה זו קרא "אני יודע מי אתה. אין לי כל קשר עם השודדים!" "אני לא שודד" ענה הנסיך "אני בן של מלך, והרגתי את השודדים. אם לא תפתח מיד, אשבור את השער וראשך יצטרף לאלה של האחרים." הוא המתין קצת, אבל השער לא נפתח. לכן הוא נשען על השער ודחף אותו בכתפו עד שהעץ התחיל להיסדק. כאשר הענק ראה זאת, הבין שאין טעם לשמור את השער סגור ואמר "אני רואה שאתה בחור אמיץ. הבה נעשה שלום בינינו." גם הנסיך לא רצה להלחם ושמח על הסכם השלום, ואחרי שראה את בתו היפה של הענק, התחיל לבקר בטירתו יותר ויותר. למלכה היה בינתיים משעמם לבדה בטירה, וכשגילתה את ראש השודדים התחילה לבקר אצלו והוא התחנף כל כך שבסוף הסכימה

להתחתן איתו. אך פחדה מאוד מבנה, שלא ידע כי ראש השודדים חי. לכן אמרה לאיש, שכאשר בנה ילך להתרחץ בנחל, עליו לגנוב את חרבו, כי בלעדיה לצעיר לא תהיה כל עוצמה. השודד אמנם שמע בעצתה ולמחרת הוריד את החרב ממקומה על הקיר וחגר אותה בעצמו. כשהצעיר חזר לטירה מצא את השודד, שממתין לו ומניף את החרב מעל ראשו. הוא ידע שגורלו מר, נפל על ברכיו וביקש רחמים. השודד אמנם חס על חייו אבל הוציא את שתי עיניו ונתן לו אותן בידו כשהוא אומר "שמור עליהן, אולי פעם תזדקק לעיניך." הנסיך המיואש גישש את דרכו לביתו של הענק. זה ריחם על הצעיר ושאל מה קרה לעיניו, וכשהנסיך נתן לו אותן, רחץ אותן היטב ושם חזרה לארובות עין של הצעיר. יומיים שכב הנסיך בחושך גמור, אך ביום השלישי קם וראה כפי שראה קודם לכן. הוא התאבל מאוד על אבדן חרבו, ועל כך שזה

עכשיו בידי של האויב שלו. "אין דבר, ידידי" אמר הענק "אשיג אותה חזרה בשבילך." הוא קרא לקוף, המשרת שלו ואמר לו "אמור לשועל ולסנאי שיבואו איתך, והבא חזרה את חרבו של הנסיך." שלושת המשרתים יצאו מיד, כשהם יושבים זה על גבו של זה, והקוף, שלא אהב ללכת, יושב למעלה. בשקט הם הגיעו לחלונו של השודד והקוף קפץ מגבם של הסנאי והשועל וטיפס פנימה. החדר היה ריק והחרב תלויה על מסמר בקיר. הקוף הוריד אותה וחגר על מותניו, כפי שראה לעתים קרובות איך הנסיך עושה זאת. הוא ירד שוב על גבם של חבריו וחזרו לטירת הענק. הענק החזיר לנסיך את החרב וזה הלך מיד אל הטירה שלו וקרא "צא מיד, רשע שכמותך! נראה עכשיו מי הבעל בבית הזה." השודד לשווא חיפש את חרבו וכשראה אותה בידי של הנסיך נפל כעת הוא על ברכיו

וביקש רחמים. אך היה מאוחר מדי. הנסיך עשה לו כפי שהשודד עשה לו קודם. השודד העיוור תעה ביער עד שנפל לבור עמוק, בו הוא יושב עד היום.

הנסיך גירש את אמו הבוגדנית והיא חזרה לאבא שלה, רחוק בהרים, והוא לא ראה אותה יותר. אחר כך חזר לטירתו של הענק. "ידידי, עשית לי טובה גדולה ואני מבקש רק עוד אחת. תן לי את בתך לאישה!"

הענק הסכים ברצון ונשף הנישואין שהתקיים היה מפואר כל כך ששמעו עליו בכל העולם. הנסיך לא חזר כבר לממלכתו של אביו, אלא חי עם אישתו היפה בשלווה בטירת היער. אם עדיין לא מתו, הרי שהם חיים שם עוד.